

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce:

a) L. B.

b) O. B.

oba bytem X.

zastoupeni advokátem JUDr. Petrem Ritterem

sídlem Riegrova 12, Olomouc

proti

žalovanému:

Zeměměřický a katastrální inspektorát v Opavě

sídlem Praskova 194/11, Opava

za účasti osoby na řízení zúčastněné:

J. G.

bytem V U. 202/4, S.

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2016, č. j. ZKI OP O-24/498/2016-8,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou domáhají přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2016, č. j. ZKI OP O-24/498/2016-8, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, katastrální pracoviště Olomouc (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 5. 2016, č. j. OR-132/2016-805, kterým bylo rozhodnuto o nevyhovění nesouhlasu žalobců s neprovedením opravy chyby týkající se hranice pozemku p. č. X zast. pl. a nádvoří a p. č. X zahrada, zapsaných na LV X v katastru nemovitostí pro obec Samotíšky, katastrální území Samotíšky. Žalobci požadovali uvedení hranic pozemků do souladu s geometrickým plánem č. X ze dne 7. 4. 1950.
2. Žalobci mají za to, že v daném případě stávající hranice jejich pozemků, jak jsou vyznačeny v katastru nemovitostí, nemají v některých částech oporu v listinách, které jsou uloženy ve sbírce listin, ani ve výsledcích zeměměřických činností. Jsou názoru, že věc je řešitelná opravou chyby, neboť zjištěné nesrovnalosti jsou natolik významné, že přesahují povolené odchylky a nejde o nesrovnalost v průběhu hranice mezi sousedními pozemky. Žalobci mají za to, že se správní orgány fakticky, věcně jejich námitkami nezabývaly, neprošetřily řádně a důsledně, zda skutečně k namítané chybě v operátu došlo, pouze formalisticky poukázaly na technicko-hospodářské mapování v roce 1983 a obnovu operátu v roce 1999 s tím, že tímto je dané území vyřešeno, bez možnosti nápravy chyby, pokud k ní skutečně došlo.
3. V napadeném rozhodnutí na str. 7 žalovaný uvádí, že z dílčí smlouvy ze dne 13. 4. 1950 a geometrického plánu č. d. X, který byl její součástí, nevyplývá, že by předmětem převodu vlastnického práva měla být část cesty p. č. X, dnes označené jako p. č. X. K tomu žalobci uvádějí, že nikdy netvrdili, že část cesty byla předmětem převodu. Tvrdili a poukazovali přitom na uvedený geometrický plán, že ve vlastnictví jejich právních předchůdců byla jako část tehdejší parcely č. X i část, kterou snímek katastrální mapy z 13. 8. 1958 označil jako díl „a“ o výměře 55 m² z pozemku p. č. X náves. Z geometrického plánu z roku 1950 je zřejmé, že tato část byla součástí p. č. X, hranice tohoto pozemku ve vztahu k sousední parcele č. X a návsi p. č. X byla ohrazena plotem se sloupky. V roce 1958 bez toho, aby právní předchůdce žalobců jakkoliv se svým pozemkem p. č. X majetkoprávně disponoval, byl už tento díl p. č. X ve snímku kat. mapy ze 13. 8. 1958 č. d. X označen jako část návsi p. č. X a byl předmětem kupní smlouvy ze dne 4. 12. 1958 sjednané mezi čs. státem, Místním národním výborem v Samotíškách jako prodávajícím, a manžely J. a F. P. jako kupujícími. Touto skutečností se správní orgány nezabývaly.
4. Správní orgány se nevypořádaly s tím, že původní hranice pozemků žalobce dnes označených jako p. č. X a X sousedící s cestou p. č. X měla zcela jiný tvar a byla umístěna jinde, než jak je dnes vyznačena v katastru nemovitostí, a to opět bez jakékoli majetkoprávní dispozice vlastníků tohoto pozemku. Ve všech mapách z doby před technicko-hospodářským mapováním byla severní hranice pozemku žalobců p. č. X lomená, zatímco dnes je zcela rovná. Technicko-hospodářské mapování mělo respektovat hranice pozemků vyznačené v terénu, což se v žádném případě nestalo. Toto mapování bylo v roce 1983 zřejmě provedeno od stolu, protože pokud by byli zpracovatelé na místě, pak by nemohli dospět k takovému výsledku.
5. Žalobci si pro ověření svého stanoviska zajistili porovnání mapy pozemkového katastru se zohledněním geometrického plánu z roku 1950 s mapou katastru nemovitostí u Ing. Z. B., zeměměřiče, které provedl dne 15. 9. 2016. Z něj je zřejmé, že hranice dle současné

mapy jsou poměrně zásadně a po celém obvodu jinde než byly hranice dle pozemkového katastru. Předmětné porovnání map navrhli k důkazu.

6. Žalobci podali rovněž podnět k přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí k Českému úřadu zeměměřičskému a katastrálnímu, ten však pro zahájení přezkumného řízení neshledal důvod.
7. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, neboť je přesvědčen, že zjistil přesně a úplně skutečný stav potřebný pro posouzení neprovedení opravy chyby v katastrálním operátu dle § 36 katastrálního zákona. Žalobci neuvádějí v žalobě žádné nové skutečnosti, které by žalovaný jako odvolací orgán při svém rozhodování nezkoumal, či mu nebyly známy, proto odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí a na odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního orgánu, kde jsou obšírně a do detailu odůvodněny veškeré skutečnosti i provedené důkazy, které jsou řádně a přehledně doloženy ve správním spisu, se kterým se pan O. B. seznámil před vydáním rozhodnutí. Žalovaný doplňuje, že pokud žalobci odkazují na výsledek zeměměřické činnosti vyhotovený Ing. Z. B. ze dne 15. 9. 2016, pak se jedná o listinu, kterou žalobci v rámci vedeného správního řízení katastrálnímu úřadu ani odvolacímu orgánu nepředložili, a s ohledem na datum vydání rozhodnutí katastrálního úřadu a žalovaného ani předložit nemohli.
8. Osoba na řízení zúčastněná se k žalobě vyjádřila tak, že v době provádění technicko-hospodářského mapování byly obcházeny domy a mapování bylo podepisováno, tedy skutečnost, že se pan B. st. nemohl nikam dostavit, nepovažuje za rozhodnou. Tuto skutečnost by prokázali i jiní lidé ze Samotíšek. Dále uvedl, že od roku 1983 se vzhledem k terénu prováděly různé stavební úpravy a některé i na hranici pozemku a vždy šel za p. B. st. a požádal jej o souhlas, bez tohoto souhlasu by nedostal stavební povolení.
9. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 15. 2. 2016 navrhli žalobci opravu chyby v katastrálním operátu podle § 36 zákona č. 256/2013 Sb., která byla způsobena zřejmým omylem při obnově katastrálního operátu, a to opravy hranice pozemků p. č. X a X k. ú. Samotíšky, dle geometrického plánu č. j. X (p. č. X a X). Ke své žádosti doložili kopii geometrického plánu č. j. X, rozhodnutí o přípustnosti stavby ze dne 9. 1. 1965, dílčí smlouvu ze dne 15. 4. 1950, snímky katastrální mapy ze dne 28. 6. 1988, 21. 2. 1996, 20. 7. 2015, plánek a měřický náčrt.
10. Dne 2. 3. 2016 správní orgán I. stupně oznámil žalobcům, že neprovedl opravu údajů katastru nemovitostí na základě jejich návrhu, neboť rozhodující význam ve vývoji mapového operátu v tomto katastrálním území měla obnova operátu evidence nemovitostí technicko-hospodářským mapováním, které proběhlo v letech 1980-83. Podle tehdy platného právního předpisu, kterým byl zákon č. 22/64 Sb., o evidenci nemovitostí, a prováděcí vyhlášky č. 23/64 Sb., měli vlastníci a uživatelé za povinnost na vyzvání orgánů geodézie trvale a určeným způsobem označit na svůj náklad nesporné hranice svých pozemků. Při místním šetření byly označené vlastnické hranice odsouhlaseny vlastníky a uživateli a výsledky vyznačeny v náčrtech a soupisech nemovitostí. Takto předem odsouhlasené hranice byly zaměřeny. Při této obnově došlo ke změně souřadnicového systému, měřítko mapy a k přečíslování parcel. Do té doby platná katastrální mapa v sáhovém měřítku 1:2880 a souřadnicovém systému Svatý Štěpán byla změněna na mapu v měřítku 1:2000 v souřadnicovém systému S-JTSK (systém Jednotné trigonometrické sítě katastrální). Současný průběh hranice pozemků parcelní č. X a X (původní parc. č. st. X a X) je výsledkem zjišťování hranic a odsouhlasení těchto hranic tehdejším vlastníkem

pozemků – B. O. st. Jako vlastnická hranice parcel č. st. X a X se sousedícími parcelami byl vyšetřen a označen plot, popř. zeď domu. Vyhlášením platnosti obnoveného operátu v r. 1983 pozbyly dosavadní údaje evidence nemovitostí platnosti a začaly platit údaje nové mapy, která se od 1. 1. 1993 stala mapou katastru nemovitostí. V roce 1999 byla v katastrálním území Samotíšky provedena obnova katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací (analogové katastrální mapy) na digitální katastrální mapu podle § 57 vyhl. č. 190/96 Sb., kterou se prováděl v té době katastrální zákon. Ke změně hranice pozemků parcelní č. X a X již při této obnově nedošlo.

11. Žalobci doručili správnímu orgánu I. stupně svůj nesouhlas s neprovedením opravy chyby. Správní orgán tedy zahájil řízení o provedení opravy chyby v katastru nemovitostí. Dne 3. 5. 2016 správní orgán I. stupně rozhodl o nevyhovění nesouhlasu žalobců s neprovedením opravy chyby. Žalobci se proti tomuto rozhodnutí dne 15. 5. 2016 odvolali s odůvodněním, že technicko-hospodářské mapování v roce 1983 bylo provedeno s chybou, kterou je třeba napravit. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, když opětovně popsal genezi mapování v daném území a uvedl, že dospěl ke stejnému závěru jako správní orgán I. stupně, tedy že předmětná hranice je výsledkem technicko-hospodářského mapování. Obnovený operát evidence nemovitostí byl vyložen v obci k veřejnému nahlédnutí a vyhlášením platnosti dne 1. 10. 1983 pozbyl platnosti dosavadní operát evidence nemovitostí a platnými se staly údaje obnoveného operátu, tedy platným geometrickým určením hranic par. č. X a X se staly souřadnice lomových bodů v souřadnicovém systému S-JTSK.
12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle ustanovení § 36 odst. 1 zákona č. 256/2013 Sb., katastrálního zákona (dále jen „katastrální zákon“), na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem.
14. Pro posouzení žaloby soud shledal za vhodné se nejdříve zabývat historickým vývojem evidence právních vztahů k nemovitostem. Ve stručnosti vývoj těchto evidencí shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007-103 takto: „*Obecný knihovní zákon ze dne 25. července 1871 č. 95 ř. z. platný na našem území až do konce roku 1950 obsahoval tzv. zásadu vkládání (intabulace), podle níž vlastnictví a další věcná práva k nemovitostem vznikla a zanikla teprve zápisem do pozemkových knih. Střední občanský zákoník (č. 141/1950 Sb.) zrušil konstitutivnost zápisů právních vztahů k nemovitostem v pozemkových knihách a věcné vztahy k nemovitostem vznikaly nadále pouhou smlouvou, která nemusela být nikde zapsána. Bylo ponecháno na vůli účastníka, zda změnu právního vztahu k nemovitostem do evidence navrhne, přičemž v řadě případů k návrhu nedošlo (často pro snahu ušetřit za kolek). Od 1. 1. 1951 tedy pozemkové knihy přestaly věrně odrážet skutečné vlastnické vztahy, neboť jejich vznik, změny a zánik nebyl do pozemkových knih povinně zaznamenáván. K nápravě tohoto zcela jistě nežádoucího stavu bylo přikročeno až zákonem č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, jeho prováděcí vyhláškou č. 23/1964 Sb., které odstartovaly komplexní zakládání evidence nemovitostí, tedy zavedení nové databáze vlastnických a jiných právních*

vztahu k nemovitostem bez přímé návaznosti na dřívější pozemkové knihy. Nový občanský zákoník č. 40/1964 Sb. totiž v § 134 odst. 2 stanovil, že vlastnictví nemovitosti přecházelo nově na základě registrace převodní smlouvy státním notářstvím. Ustanovení § 65 zákona č. 95/1963 Sb., o státním notářství a o řízení před státním notářstvím (notářský řád) pak stanovilo notářům povinnost zaslat po registraci ověřený opis smlouvy s vyznačením její registrace příslušnému územnímu orgánu geodézie a kartografie, který změnu vlastnického vztahu vyznačil do evidence nemovitostí.

15. Zápisy právních vztahů do evidence nemovitostí byly prováděny postupně ve dvou fázích. V první fázi od roku 1964 do konce roku 1966 se v evidenci nemovitostí zapisovaly běžné změny vlastnických vztahů, vlastnická práva nově vzniklá, jakož i jejich omezení, obdobné údaje o správě národního majetku a nově vzniklá práva trvalého užívání národního majetku a osobního užívání pozemků. V druhé etapě od roku 1967 měly být postupně zapsány právní vztahy v evidenci nemovitostí ještě nevyznačené (...). Nově zavedená evidence nemovitostí přitom nemohla jen jednoduše převzít zápisy z pozemkových knih, neboť vlastnické vztahy v polovině sedmdesátých let jim v důsledku přerušení kontinuity zápisů od roku 1951 nemusely odpovídat. Prováděcí vyhláška k zákonu o evidenci nemovitostí proto v § 4 odst. 2 stanovila, že pro zápis právních vztahů o nemovitostech bude podpůrně použito zápisů v dosavadních pozemkových knihách, železničních knihách, v jednotné evidenci půdy a v bývalém pozemkovém katastru. Orgány geodézie zapíší do evidence nemovitostí toho, kdo podle výsledku šetření je oprávněným nebo povinným. Jak uvádí důvodová zpráva k zákonu o evidenci nemovitostí, ani v těchto případech orgán geodézie nerozhoduje. Bude věcí občana nebo organizace, aby se domohl svého práva u soudu nebo hospodářské arbitráže, a podle pravomocného rozhodnutí soudu nebo hospodářské arbitráže opraví pak orgán geodézie zápis. Při vzniku katastru nemovitostí pak žádná další skutková šetření prováděna nebyla a došlo k přímému převzetí údajů z evidence nemovitostí do katastru nemovitostí (podle § 29 odst. 1 katastrálního zákona).“ (zvýraznění podtržením provedl krajský soud).
16. V posuzovaném případě není mezi účastníky řízení sporu o tom, že při technicko-hospodářském mapování prováděném v letech 1981-1983, vyhlášeném dne 1. 10. 1983 v rámci druhé etapy zakládání a evidence nemovitostí, byla sporná hranice určená lomovými body nově bez návaznosti na pozemkové knihy. Bylo tak postupováno podle ust. § 4 odst. 1 písm. b) a c) a § 2 vyhlášky č. 23/1964 Sb. (dále jen „prováděcí vyhláška“). Byly tedy zapsány právní vztahy ještě nevyznačené, tím je míněno vztahy nevyznačené první etapě podle písmene a) téhož ustanovení. V první etapě byly vyznačovány vztahy dotčené běžnou změnou vlastnických vztahů, vlastnická práva nově vzniklá, jakož i jejich omezení, obdobné údaje o správě národního majetku a nově vzniklá práva trvalého užívání národního majetku a osobního užívání pozemků. Tato práva v první etapě byla zapisována podle listinných podkladů uvedených v § 4 odst. 2 zákona o evidenci nemovitostí. Citovaná vyhláška pro druhou etapu předpokládala zápis primárně podle technicko-hospodářského mapování, podpůrně podle zápisu v dosavadních pozemkových knihách (k čemuž závěru dospěl Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku).
17. Jak je mezi účastníky rovněž nesporné, při provádění technicko-hospodářského mapování se vyšlo z lomových bodů vyznačených v náčrtu o místním šetření č. 3, které vycházely z vyznačených lomových bodů při místním šetření, přičemž žalobci nesouhlasí s tím, jak byly tyto lomové body tehdy vyznačeny, že dle jejich názoru neodpovídají hranici pozemků, jak byla vyznačena v geometrickém plánu č. X.

18. Zákon o evidenci nemovitostí stavěl vlastníky a uživatele, popř. organizace spravující národní majetek, prakticky na jednu rovinu, neboť byl poplatný své době a svému účelu. Již z § 1 tohoto zákona je zřejmé, že evidence nemovitostí je zakládána a vedena zejména pro potřeby národního hospodářství, a zejména zemědělské výroby. Jakkoliv je tento pohled z hlediska dnešního pojetí vlastnického práva nepřijatelný, není možno takto evidovaná práva ignorovat, a to právě pro diskontinuitu mezi evidencí nemovitostí a předcházejícími pozemkovými úpravami. K témuž závěru opakovaně dospěl i Nejvyšší správní soud a Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3130/13 ze dne 23. 10. 2013, popř. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 164/2012 - 48 z 18. 7. 2013).
19. Při zakládání evidence nemovitostí mohlo dojít k chybnému zápisu, na tuto situaci pamatoval v § 8 odst. 2 zákon o evidenci nemovitostí a § 5 odst. 5 prováděcí vyhlášky. Tuto chybu lze opravit rovněž podle současné úpravy, tedy podle § 36 zákona č. 256/2013 Sb., dále jen „katastrální zákon“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 187/2012-31 z 13. 3. 2013, citovaný rozsudek č. j. 9 As 164/2012-48, popř. též rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Ca 110/2001-31 ze dne 21. 6. 2001). Musí se však jednat o zřejmý omyl, nikoliv o výsledek uvážení příslušného pracovníka geodézie. Pro zjevný či zřejmý omyl je charakteristické to, že je v něm obsažen lidský činitel; pouze tehdy, pokud je zjištěno, že zde není jiný možný postup, než postup zvolený pracovníkem geodézie, jedná se o omyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. ledna 2008 č. j. 1 As 40/2007 – 103). Pokud však, jak se v posuzovaném případě stalo, byly hranice zakresleny podle nových lomových bodů a nebyly převzaty z pozemkových knih, nejde o omyl pracovníka geodézie, ale jedná se o zvolený postup, který odpovídal tehdy platné právní úpravě. Pro tento, tehdejší právem předvídaný, postup je charakteristické (jak již bylo vysvětleno výše), že nevychází z pozemkových knih a pro nově vytyčené lomové body nemá žádný listinný podklad ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o evidenci nemovitostí, ale vychází z místního šetření. Jiná situace by byla, pokud by např. pracovník geodézie nově vytyčeným bodům přiřadil omylem jiné souřadnice, popř. pokud by chybně opsal výměru apod., a takový omyl by byl opravitelný i dnes postupem podle § 36 katastrálního zákona. Posuzovaná situace, kdy je vycházeno z místního šetření a které je v rozporu s pozemkovými knihami, však není podřaditelná pod pojem omylu a opravitelná podle § 36 katastrálního zákona.
20. Naopak, pokud v 90. letech při vyměření parcel pro účely vystoupení vlastníků z JZD vyšel geometr z bodů zjištěných před technicko-hospodářským mapováním, tedy z původních pozemkových knih, ať již byl veden jakoukoliv úvahou, a pokud pracovník geodézie takto stanovené lomové body převzal do evidence nemovitostí a následně byly převzaty do katastru nemovitostí, to vše za situace, kdy pro tyto nové body (myšleno body, které byly nahrazeny technicko-hospodářským mapováním) nebyl žádný podklad ve smyslu citovaného § 4 odst. 2 zákona o evidenci nemovitostí, jednalo se o zjevnou chybu ve smyslu shora § 36 katastrálního zákona.
21. Žalobní námitky je tedy nutno posoudit podle shora přijatých závěrů. Žalobcem namítaná skutečnost, že hranice pozemků, jak jsou vyznačeny v některých částech, nemají oporu v listinách, zejména v geometrickém plánu č. 24/1950, a dále namítaný nesoulad vedení hranice pozemků, který žalobci dovozují z porovnání geometrického plánu č. X a nynějšího stavu, jsou nedůvodné, neboť pro obnovu evidence nemovitostí v druhé etapě nebylo nutné mít listinný podklad zachycující vlastnické vztahy, a vycházelo se

z lomových bodů, určených při místním šetření. Z obsahu správního spisu je nesporné, že místní šetření provedeno bylo, neboť obsahem správního spisu je závěrečný protokol o výsledku místního šetření sepsaný dne 30. 6. 1981, konaného podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 22/1964 Sb., na území obce Samotíšky pro vyhotovení technicko-hospodářské mapy. Z tohoto protokolu se podává, že byl při místním šetření vyšetřen skutečný stav předmětů šetření a mapování a výsledky šetření jsou uvedeny v přílohách. Těmito přílohami jsou zejména náčrty o místním šetření s nově vyznačenými lomovými body. Pro zaměření jednotlivých lomových bodů hranic pozemků a obvodů budov byla zvolena měřická síť, z které bylo provedeno zaměření každého jednotlivého lomového bodu hranice pozemku nebo obvodu budovy. Takto stanovené lomové body byly v souladu s tehdejší právní úpravou převzaty do evidence nemovitostí a je tak nerozhodné, že jimi byl vytyčen jiný tvar hranice, než jaký vyplývá z geometrickém plánu č. X, kterého se dovolávají žalobci (bod 4 rozsudku). Ze stejného důvodu soud neprovedl důkaz porovnáním mapy pozemkového katastru se zohledněním geometrického plánu z roku 1950 s mapou katastru nemovitostí zpracovaným Ing. B. Dále z protokolu o místním šetření vyplývá, že všichni zúčastnění zástupci a vlastníci s hranicemi souhlasili. S ohledem na skutečnost, že místní šetření bylo možné provést bez účasti vlastníků předmětných pozemků (§ 8 odst. 2 zákona o evidenci nemovitostí), je nerozhodné, zda se otec žalobců mapování účastnil. Pro úplnost soud podotýká, že součástí správního spisu je i listina s podpisem p. B. st. u pozemků p. č. X, nyní X, a p. č. X, nyní X.

22. Výsledek vyznačení hranice pozemků žalobců p. č. X a X v k. ú. Samotíšky v roce 1983 tak s ohledem na výše uvedené nelze považovat za chybu v katastrálním operátu ve smyslu ustanovení § 36 odst. 1 katastrálního zákona, neboť se nejedná ani o zřejmý omyl při vedení a obnově katastru (písm. a), ani o nepřesnost při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem (písm. b), a nelze jej tak podle tohoto ustanovení opravit.
23. Ohledně dílu „a“ ve výměře 55 m² (část parcely p. č. X) považuje krajský soud za nutné dále uvést, že jak vyplývá ze žaloby a vyjádření, sami žalobci si jsou vědomi skutečnosti, že ke změně hranice pozemku p. č. X (původně p. č. X) v této části došlo již v roce 1958, a to převodem na základě kupní smlouvy z 4. 12. 1958 uzavřené mezi čsl. státem zastoupeným Místním národním výborem v Samotíškách, jako prodávajícím, a manželi P., jako kupujícími, a nikoli chybou ve smyslu ustanovení § 36 odst. 1 katastrálního zákona, za kterou, jak již výše soud opakovaně uvedl, lze považovat pouze zřejmý omyl při vedení a obnově katastru anebo nepřesnost při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel. Převod pozemku na základě kupní smlouvy, byť bez předchozí majetkoprávní dispozice právních předchůdců žalobců, jak tvrdí žalobci, za takovou chybu nelze v žádném případě považovat a nelze ji tak opravit podle ustanovení § 36 odst. 1 katastrálního zákona.
24. Postup katastrálního úřadu tak není projevem formalismu, jak se domnívají žalobci, ale jediným možným vyústěním toho, že k provedení opravy neměl pravomoc. Katastrální úřady mohou vykonávat státní správu pouze v oblasti správy katastru nemovitostí. Rolí katastrálního úřadu je evidence práv k nemovitostem v katastru na základě předložených listin, nikoli rozhodování v případě nejasností o tom, komu svědčí vlastnické právo (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 22/2013-26). Součástí správy katastru sice nepochybně je také oprava případných chyb

v katastrálním operátu ve smyslu § 36 katastrálního zákona, ale tato pravomoc je katastrálnímu úřadu svěřena pouze v situacích, které lze podřadit pod odst. 1 písm. a) nebo b) tohoto ustanovení. V projednávané věci tomu tak nebylo.

25. Krajský soud ze všech výše uvedených důvodů žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.
27. O náhradě nákladů řízení osoby na řízení zúčastněné rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když této osobě neuložil v řízení žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení této osobě odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 10. ledna 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu